

cev pripravili vzpon na Ratitovec, ravenčani so 23. junija 235 pohodnikom omogočili vzpon na Rogatec, štorčani pa so 302 železarjem približali manj znano Menino planino.

Doslej se je v 33 letih zvrstilo že 92 železarskih pohodov, na katerih je sodelovalo 35.089 udeležencev. Statistika pove, da število udeležencev narašča iz leta v leto. V letu 2002 načrtujejo še več udeležencev, kar bodo dosegli predvsem s tesnim sodelovanjem s sindikatom, upravo, župani in drugimi podjetji, pa seveda z izbiro zanimivih ciljev in pestrim programom srečanj. So pa na zadnjem srečanju izpostavili problem, saj kljub večji udeležbi upada število usposobljenih vodnikov. V sedanjih in nekdanjih železarskih podjetjih jih sicer dela 25, vendar vse težje zmorejo izvedbo dobro obiskanih pohodov. Kadrovsko stisko bodo poskušali rešiti vsaj do stotega pohoda slovenskih železarjev prihodnje leto, ko se bodo pod vodstvom jeseničanov podali na Triglav. Za častnega predsednika organizacijskega odbora 100. pohoda pa so soglasno izbrali Francija Telcerja. (Andreja Čibron-Kodrin)

»Pohorje, moj hrib« že desetič

Lani je že deseto leto zapored potekala akcija Pohorje, moj hrib, ki družijo vse ljubitelje hoje na vrh Mariborskega Pohorja. Glavni pobudniki akcije so bili Miro Petrič in Zeleni Maribora z Borisom Kojcem. Zaradi službenih obveznosti nekaterih in razpada Zelenih je po letu 1995 vodenje akcije na predlog udeležencev prevzel Franc Kebrič. Težave so nastale tudi s financiranjem, vendar pa se še vedno nekako najdejo podporniki, ki pokrijejo najnujnejše stroške organizacije, za vsakoletna srečanja pa prispevajo nekaj tudi udeleženci sami. Ob tradicionalnem zaključku in nekakšnem letnem obračunu udeležencev, ki so ga organizatorji z neutrudnim Francem Kebričem na čelu priredili konec januarja v gasil-

skem domu Razvanje pod Pohorjem, smo spet lahko občudovali vztrajnost nekaterih, ki postavljajo rekorde. Tako je najuspešnejši lanskega leta, 56-letni Rudi Hriberšek, opravil kar 400 vzponov od vzožja do vrha, kjer znaša višinska razlika 720 metrov. Seštevek njegovih višin znaša tako zavidljivih 288 kilometrov. V lanskem letu je bilo vse skupaj 309 udeležencev akcije, ki so opravili 14.766 vzponov, več kot 50 vzponov pa je opravilo 127 udeležencev. Pravila akcije so pravzaprav preprosta. Vsak, ki želi sodelovati v akciji Pohorje, moj hrib, ob vzponu do hotela Bellevue (1040 m) ob zgornji postaji pohorske vzpenjače izpolni list papirja s svojimi podatki in datumom ter ga vrže v posebej za to nameščeni nabiralnik. Nabiralnik dnevno prazni, udeležence in njihove vzpone pa natančno evidentirajo. Akcija poteka od 1. januarja do 31. decembra. Največ vzponov lanskega leta je bilo opravljenih maja (1587), sicer pa so najbolj »delovni« meseci med aprilom in septembrom, kar pa je odvisno tudi od vremenskih razmer. Organizatorji so na zaključku podelili tistim, ki sodelujejo že deseto leto, ter najuspešnejšim v lanskem letu 40 pokalov ter 180 majic akcije.

V letu 2002 bodo nekoliko spremenjena pravila, saj se bodo seštevali vzponi samo do števila 60. Vsak, ki bo dosegel to število, bo prejel majico akcije in priznanje. Namen akcije je namreč rekreacija in ne tekmovanje. Sicer pa je pomen predvsem vzpodbujanje ljudi k pohodom v naravi in zdravemu življenju. Organizatorji za udeležence akcije prirejajo tudi planinske izlete, ki jih izvedejo ob sodelovanju s PD Planika iz Maribora. Tako so lani izvedli ture na Malo Mojstrovko po Hanzovi poti, na Špik in na Bavški Grintavec, za letošnje leto pa je prav tako v načrtu nekaj izletov v sredogorje in visokogorje. Za tovrstne ture pa je Pohorje odlična priprava, saj se tukaj pripravljajo tudi mariborski alpinisti pred odpravami v različna tuja gorstva. (Boris Strmšek)

Antonu Omanu (1905–2001) v spomin

Še za zadnji rojstni dan, 12. junija, smo občudovali njegova dočakana leta. Bil je še čil, zato smo mu z veselim srcem zaželeli še trdnega zdravja. Kljub lepi starosti je še vedno spremljal delo društva in nič ni kazalo, da nas bo tako nenadoma zapustil.

V njegovih otroških letih je obiskovanje šole hitro minilo. Že kot deček je služil pri kmetih in kot pastir prehodil vso okolico. Te kraje pod gorami je še v visoki starosti rad obiskoval in se – kot je rekel – prerojen vračal domov. Pri snemanju filma Triglavske strmine se je spoprijateljil z igralci – planinci. Ti so ga še dolga leta obiskovali. Z veseljem je sprejel vsakogar, ki se je oglasil pri njem. Ob ustanovitvi PD Gozd – Martuljek v jeseni 1949 je Tone štel že 45. leto, nato pa je bil dolga leta, celo desetletja predan planinstvu, saj je dočakal tudi praznovanje 50-letnice društva. Z veseljem in ponosom se je oziral na steno v sobi, kjer so visela vsa priznanja PZS, med drugim tudi spominska plaketa, ki jo je prejel v 95. letu starosti. Tone nam je bil pri delu društva v veliko moralno oporo. Srečen je bil, da imajo Rute (domače ime za Gozd – Martuljek) svoje planinsko društvo. Skoraj ni bilo prireditve ali akcije, kjer ne bi

sodeloval. Večkrat je beseda ušla na čas, ko sta potekali prva nadelava in markiranje planinske poti na Špik in k slapovom v Martuljku. Največ dela in skrbi pa je Tona imel pri gradnji bivaka pod Špikom (v letih 1969-75). Z vso odgovornostjo je nato izdajal ključ bivaka in bil vesel srečnega povratka vsakega planinca.

Ko je posedal na klopci pred hišo in pogledoval proti goram Martuljkove skupine, je v spominih obujal doživete trenutke, tako prijetne kot tragične. Tudi za društvo krizni trenutki mu niso vzeli poguma, saj je vedno govoril: »Dokler bom jaz mogel delati, društvo v Rutah ne bo razpadlo. Delali bomo pa toliko, kolikor bomo zmogli.« In tako je bilo tudi, ko je v letih 1958-63 kot predsednik stopil na čelo društva. Sonce se je na svoji poti vedno bolj skrivalo za vrhove martuljskih gora. Tona je še zadnjikrat posedel na klopci pred hišo, še zadnjikrat s počasnim korakom prišel na hišni prag, od koder je najlepši pogled na njegove gore, in se poslovil od gora in nas planincev. (Kristjan Robič, PD Gozd Martuljek)

Dr. Vladimir Škerlak (1909–2002)

Še za novo leto 2002 sva si pisмено voščila, dobra dva tedna pozneje je za vedno odšel. Še v pripisu k voščilu je bil ves v načrtih. To ga je ohranjalo v duhu, kot je le možno pri 93 letih.

Rojen je bil 3. oktobra 1909 v zakonu očeta Slovenca in matere Madžarke v Budimpešti. Umril je 16. januarja 2002 v Zbiljah pri Ljubljani. Po I. svetovni vojni je družino zaneslo v Mursko Soboto, Vladimirja pa v tamkajšnje šole. Po šestem razredu gimnazije je nadaljeval študij na poljanski gimnaziji, dokončal pravo in kmalu doktoriral v Ljubljani. Že pred II. svetovno vojno je bil odvetnik v Prekmurju. Med vojno je družina pretrpela nemško preganjanje, bila določena celo za Dachau, vendar se je vse srečno izte-

klo. Po vojni se je z družino za več let naselil v Sento v Vojvodini, od koder se je še po letu 1950 vrnil v Slovenijo. Kot pravnik je delal v gospodarstvu, nazadnje v Totri v Ljubljani. Ker mu sodnega izpita, opravljenega pod madžarsko upravo, niso priznali, ga je naredil znova v abrahamovih letih, kar kaže na njegovo vitalnost in voljo. Od ustanovitve Društva pravnikov v gospodarstvu Slovenije je bil njegov član, in dokler je mogel, je vodil jezikovno sekcijo društva še dolgo po tem, ko je leta 1979 odšel v pokoj. Zaradi zaslug za pravno terminološko stroko je bil imenovan za zaslužnega in pozneje še za častnega člana društva.

Delal je na slovensko-nemškem pravnem slovarju do zadnjega. Že pred dvema desetletjema je poskušal prevesti in presaditi k nam tujo pravno terminologijo, a se v praksi ni obneslo. Ni bil zadovoljen z obstoječimi pravnimi slovarji. Pozneje je svoje zbrano gradivo podrobno primerjal s podobnimi avstrijskimi, nemškimi in švicarskimi pravnimi slovarji. Že v osemdesetih letih sta pričela s prof. Jankom Madrom delati na obširnem slovensko-nemškem pravnem slovarju. Kot recenzent je bil k delu pritegnjen akad. prof. dr. Stojan Pretnar. Delo je bilo tako rekoč že opravljeno, ko je najprej umrl prof. dr. Pretnar in zdaj še glavni tvorec dr. Vladimir Škerlak. Ali bo lahko naposled doživelo svojo izdajo? Založba Gospodarski vestnik želi, da bi izšel kot poslovno-pravni slovar,

ki bi služil splošni pravni rabi, in temu je namenjeno tudi Škerlakovo delo.

Dr. Vladimir Škerlak je znal več jezikov. Bil je sodni tolmač za latinški, nemški in madžarski jezik, kar je redkost med današnjimi pravniki. Žal nisem zasledil, ali je bil dr. Škerlak avtor kakšne pravne ali jezikoslovne razprave v strokovni literaturi, se pa je občasno oglašal, zlasti v Planinskem vestniku ob uporabi takih izrazov kot gornik – planinec, in na oporekanja izrazu gornik argumentirano in inteligenčno odgovorjal. Vsak izraz, pojem ali ime je obdelal ne le po korenu, izvoru, temveč tudi primerjalno. Nasploš se je v Planinskem vestniku največkrat oglasil v zadnjem letu, kot da bi iz življenja hotel iztisniti zadnje moči.

Zanimanje za gorniško izrazje je dr. Škerlak kazal že kot član predvojnega TK Skala. Z ženo sta plezala in bila aktivna v klubu. V mladih letih je bil tudi skavt in popotnik. Tudi pozneje sta z ženo Hano z avtom prepotovala skoraj vso Evropo. V zakonu sta se jima rodila hči Belica, arhitektka za notranjo opremo, in sin Vladimir, eden naših najboljših koncertnih violinistov. Žal sta oba umrla pred starši, oba bogato obdarjena z umetniško žilico. Oče Vladimir je bil občudovalec vseh vrst umetnosti, mnogo je fotografiral na potovanjih, se amatersko ukvarjal s slikarstvom in tudi razstavljaval.

S Škerlakom sem se seznanil ob preučevanju skalaške zgodovine, tj. zbiranju predmetov iz dela TK Skala, in vzporedno z obravnavanjem gorniškega izrazja. Maloštevilno komisijo pri nekdanjem kulturno-literarnem odseku pri PZS je kmalu zapustila pokojna Barbka Lipovšek-Ščetinin, zato je breme zbiranja izrazja prevzel sam dr. Škerlak. Zbrano izrazje Lipovšek-Škerlak je bilo prevzeto v program tečajev za razne profile vodnikov.

Posebna Škerlakova zasluga je obdelava zgodovine TK Skala, ki je v letih 1961/62 v nadaljevanjih izhajala v Planinskem vestniku. Čeprav je doživel negodovanje nekaterih še ži-